

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 lutego 2026 r.

Pozycja 24

POSTANOWIENIE z dnia 17 września 2025 r. Sygn. akt Ts 13/25

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.W. o zbadanie zgodności:

- 1) „art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych [Dz. U. z 2023 r. poz. 123] stosowany per analogiam”;
- 2) „art. 641 [ustawy z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, ze zm.)] per analogiam”,
z art. 2 w związku z art. 31 ust. 2 w związku z art. 64 ust. 3 oraz art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej osobiście do Trybunału Konstytucyjnego 3 stycznia 2025 r. adwokat M.W. (dalej: skarżąca), działająca we własnym imieniu, wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia, sformułowanym na tle następującej sprawy.

Wyrokiem z 26 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w W. (sygn. akt [...]) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej wynagrodzenie tytułem pomocy prawnej pełnionej z urzędu, kształtując wysokość tej pomocy w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

Trybunał Konstytucyjny 27 lutego 2024 r. wydał wyrok w sprawie o sygnaturze SK 90/22 (OTK ZU A/2024, poz. 30), którym uznał przepisy powyższego rozporządzenia za niezgodne z Konstytucją. Skarżąca wystąpiła zatem, na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji w związku z art. 626 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37, ze zm.), o uzupełnienie rozstrzygnięcia o kosztach obrony z urzędu zawartego w wyroku Sądu Okręgowego w W. z 26 kwietnia 2017 r. przez przyznanie od Skarbu Państwa dodatkowego wynagrodzenia.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z 4 września 2024 r. (sygn. akt [...]) odmówiono skarżącej uzupełnienia rozstrzygnięcia o kosztach obrony z urzędu poprzez przyznanie dodatkowego wynagrodzenia. Skarżąca złożyła na to postanowienie zażalenie. Postanowieniem Sądu Okręgowego w W. VI Wydział Karny-Odwoławczy z 24 września 2024 r. (sygn. akt [...]) utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie, uzasadniając, że wniosek o przyznanie dodatkowego wynagrodzenia na rzecz skarżącej nie może zostać uwzględniony, gdyż został on złożony po upływie trzech lat od daty wydania pierwotnego rozstrzygnięcia w sprawie, a zatem po dacie przedawnienia roszczenia, które nastąpiło 26 kwietnia 2020 r. Postanowienie Sądu Okręgowego w W. z 24 września 2024 r. (sygn. akt [...]), wskazane przez skarżącą jako ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie, zostało jej doręczone 2 października 2024 r.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 28 stycznia 2025 r. (doręczonym skarżącej 17 lutego 2025 r.) skarżącą wezwano do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) złożenie jednego odpisu skargi konstytucyjnej; 2) doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), w szczególności postanowień: a) Sądu Okręgowego w W. z 4 września 2024 r. (sygn. akt [...]), b) Sądu Okręgowego w W. z 24 września 2024 r. (sygn. akt [...]); 3) udokumentowanie daty doręczenia skarżącej ostatecznego orzeczenia wraz z czterema kopiami; 4) poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami).

W piśmie z 24 lutego 2025 r. (data wniesienia) skarżąca ustosunkowała się do otrzymanego zarządzenia.

Skarżąca wnosi o uznanie zaskarżonych przepisów za niezgodne z zasadą państwa prawa ustanowioną w art. 2 Konstytucji, z art. 64 ust. 3 Konstytucji, poprzez wprowadzenie ograniczenia naruszającego istotne prawo własności, a także z art. 31 ust. 2 Konstytucji, poprzez wprowadzenie ograniczenia praw w stopniu niedozwolonym.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niedopuszczalność nadania dalszego biegu niniejszej skardze konstytucyjnej z uwagi na przekroczenie terminu jej wniesienia. Postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z 24 września 2024 r. (sygn. akt [...]), wskazane przez skarżącą jako ostateczne rozstrzygnięcie w jej sprawie, zostało jej doręczone 2 października 2024 r., a więc termin wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął bieg od tej daty. Zgodnie z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Skarżąca wniosła skargę 3 stycznia 2025 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w u.o.t.p.TK.

Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, stwierdzając, iż nie spełnia ona wymogu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.